

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Thomæ A Kempis Canonici Regularis Ord. S. Augustini De Imitatione Christi Libri Quatuor

Thomas <von Kempen>

Coloniæ, 1723

IX. De carentia omnis solatii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45773)

nientia sibi ad laudem Jesu Christi perpeti : quia post hiemem sequitur æstas ; post noctem redit dies ; & post tempestatem magna serenitas.

C A P U T IX.

De carentia omnis solatii.

I. **N**on est grave humanum contemnere solatium, cum adest divinum.

Magnum est, & valde magnum, tam humano quàm divino posse carere solatio : & pro honore Dei, libenter exilium cordis velle sustinere : & in nullo se ipsum quærere, nec ad proprium meritum respicere.

Quid magni est, si hilaris sis & devotus adveniente gratiâ ? optabilis cunctis hæc hora.

Satis suaviter equitat, quem gratia Dei portat.

Et quid mirum, si onus non sentit, qui portatur ab omnipotente, & ducitur à summo ductore ?

2. Li-

eo
cap

2. Libenter habemus aliquid pro solatio, & difficulter homo exiit à se ipso.

Vicit sanctus martyr Laurentius sæculum, cum suo Sacerdote; quia omne, quod in mundo delectabile videbatur, despexit: & summum Dei Sacerdotem Sixtum, quem maximè diligebat pro amore Christi, etiam à se tolli clementer ferebat.

Amore igitur creatoris, amorem hominis superavit: & pro humano solatio, divinum beneplacitum magis elegit.

Ita & tu aliquem necessarium & dilectum amicum, pro amore Dei disce relinquere.

Nec graviter feras, cum ab amico derelictus fueris: sciens quoniam oportet nos omnes tandem ab invicem separari.

3. Multum & diu oportet hominem in se ipso certare, antequam discat seipsum plenè superare, & totum affectum suum in Deum trahere.

Quando homo stat super se ipsum, facile labitur ad consolationes humanas.

Sed verus amator Christi, & studiosus sectator virtutum, non cadit super consolationes, nec quærit tales sensibiles dulcedines: sed magis fortes exercitationes, & pro Christo duros sustinere labores.

4. Cùm igitur spiritualis à Deo consolatio datur, cum gratiarum actione suscipe eam: sed Dei munus intellige esse, non tuum meritum.

Noli extolli, noli nimium gaudere, nec inaniter præsumere: sed esto magis humilior ex dono, cautior quoque & timorator in cunctis actibus tuis: quoniam transibit hora illa, & sequetur tentatio.

Cùm ablata fuerit consolatio, non statim desperes: sed cum humilitate & patientia expecta cælestem visitationem: quoniam potens est Deus ampliorem tibi redonare consolationem.

Istud non est novum nec alienum
viam

viam Dei expertis : quia in magnis Sanctis, & in antiquis Prophetis fuit sæpe talis alternationis modus.

5. Unde quidam, præfente jam gratiâ, dicebat : Ego dixi in abundantia mea ; Non movebor in æternum.

Absente verò gratiâ, quid in se fuerit expertus, adjungit dicens : Avertisti faciem tuam à me, & factus sum conturbatus.

Inter hæc tamen nequaquam desperat, sed instantius Dominum rogat & dicit : Ad te, Domine, clamabo, & ad Deum meum deprecabor.

Denique orationis suæ fructum reportat, & se exauditum testatur dicens : Audivit Dominus, & miseratus est mei : Dominus factus est adjutor meus.

Sed in quo ? Convertisti, inquit, planctum meum in gaudium mihi, & circumdedisti me lætitiâ.

Si sic actum est cum magnis Sanctis, non est desperandum nobis infirmis, & pauperibus, si interdum
in

in fervore, & interdum in frigiditate sumus; quoniam spiritus venit & recedit, secundum suæ beneplacitum voluntatis. Unde beatus Job ait: *Visitas eum diluculo, & subito probas illum.*

6. Super quid igitur sperare possum, aut in quo confidere debeo, nisi in sola magna misericordia Dei, & in sola spe gratiæ cælestis?

Sive enim adsint homines boni, sive devoti fratres, vel amici fideles; sive libri sancti, vel tractatus pulchri; sive dulcis cantus & hymni; omnia hæc modicum juvant, modicum sapiunt, quando desertus sum à gratia, & in propria paupertate relictus.

Tunc non est melius remedium quàm patientia, & abnegatio mei in voluntate Dei.

7. Nunquam inveni aliquem tam religiosum & devotum, qui non habuerit interdum gratiæ subtractionem, aut non senserit fervoris diminutionem.

Nullus

Nullus sanctus fuit tam altè raptus & illuminatus, qui priùs vel postea non fuerit tentatus.

Non enim dignus est altâ Dei contemplatione, qui pro Deo non est exercitatus aliquâ tribulatione.

Solet enim sequentis consolationis tentatio præcedens esse signum.

Nam tentationibus probatis, cælestis promittitur consolatio. Qui vicerit, inquit, dabo ei edere de ligno vitæ.

3. Datur autem consolatio divina, ut homo fortior sit ad sustinendum aduersa.

Sequitur etiam tentatio, ne se eleuet de bono.

Non dormit diabolus, nec caro adhuc mortua est: ideo non cesses te præparare ad certamen: quia à dextris & à sinistris hostes sunt, qui nunquam quiescunt.

* * *
* *

CA-